

Arrest

nr. 91 120 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 10 maart 1964 in Novo-Pokrovka.

Op 9 april 1988 huwde u officieel met A.R.M.. Samen met uw man en uw twee dochters woonde u in Bishkek.

Uw man, die een winkel uitbaatte in Bishkek, werd op zijn werkplaats regelmatig afgeperst door twee personen van Kirgizische origine.

Toen hij hen niet langer wilde betalen, diende hij begin juli 2011 een officiële klacht in tegen deze twee personen. Met de bewakingsbeelden van zijn winkel kon uw man de autoriteiten van het nodige bewijs voorzien. Naar aanleiding van deze klacht werden de twee Kirgiezen gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf die ze nog steeds zouden uitzitten. Hierop werd uw man regelmatig opgebeld en

bedreigd door hun familieleden die eisten dat hij ervoor zou zorgen dat ze weer vrijgelaten zouden worden.

Op 12 september 2011 werd uw man, alsook zijn vriend I. met wie hij samenwerkte, op de binnenplaats van jullie woonst door de familieleden van de twee afpersers zodanig hard geslagen dat ze beiden overleden. Ze werden aangetroffen door een vriend van uw man, F..

De politie kwam ter plaatse en startte een onderzoek naar de moord op uw man en zijn vriend I.. Dit onderzoek werd echter twee of drie maanden later, zonder resultaat, afgesloten.

Begin oktober 2011 begonnen de familieleden van de twee veroordeelde afpersers ook u regelmatig telefonisch te bedreigen.

U richtte zich omwille hiervan tot de wijkagent en maakte ook een schriftelijke melding van deze bedreigingen, doch werd hier niets mee gedaan.

Omdat u leed aan stress en u zich zorgen maakten om uw kinderen, werden uw twee dochters door uw familieleden bij u thuis opgehaald in oktober 2011. Op het einde van november of het begin van december 2011 verhuisden zij naar uw familie en de familie van uw man in Almaty (Kazakhstan).

In het midden van november 2011 werd u door leden van de autoriteiten op straat aangehouden en meegenomen naar een cel, waar u drie dagen werd vastgehouden en geslagen. U werd na drie dagen vrijgelaten, omdat ze u verkeerdelijk zouden hebben aanzien voor een andere, misdadige persoon. U vermoedde echter dat de familieleden van de twee veroordeelde afpersers geld hadden betaald opdat u werd aangehouden.

Omdat de familieleden van de twee veroordeelde afpersers u telefonisch bleven bedreigen, besloot u te vluchten.

Op basis van een uitnodiging van uw broer, R.S. (O.V. 5.031.370), die in België op 8 maart 2005 werd geregulariseerd, diende u een visumaanvraag in via de Duitse ambassade in Kirgizië. Omdat u echter te lang moest wachten op een antwoord, besloot u zonder geldige reisdocumenten naar Europa te reizen.

Op 7 april 2012 vertrok u uit Kirgizië. U reisde met de trein naar Moskou waar u werd opgewacht door de tussenpersoon S.. Deze persoon bracht u met een minibus via Litouwen naar België, waar u aankwam op 13 april 2012 en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Uw Kirgizisch internationaal paspoort werd door S. ingehouden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw huwelijksakte, en de overlijdensakte van uw man."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen hebt met de familieleden van twee Kirgiezen die uw man afpersten, omdat deze twee personen naar aanleiding van een klacht van uw man tegen hen werden gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag, en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld, met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas.

Zo wist u hoegenaamd niet wie de twee Kirgiezen zijn die uw man afpersten en naar aanleiding van een klacht van uw man tegen hun afpersing werden gearresteerd en veroordeeld, noch wie de familieleden van deze twee personen zijn die uw man omwille van hun veroordeling hebben vermoord en u nadien hebben bedreigd, en u hebt dit op geen enkele manier trachten te achterhalen (CGVS, p. 7, 15, 18).

U wist evenmin wanneer deze twee Kirgiezen die uw man afpersten werden gearresteerd, door welke dienst zij werden gearresteerd, wanneer zij werden veroordeeld, tot welke straf zij precies werden veroordeeld, noch waar zij werden opgesloten. U hebt ook geenszins informatie trachten te achterhalen over de plaats en de duur van hun opsluiting ten gevolge van hun veroordeling (CGVS, p. 17-18). U wist net zo min waar uw man begin juli 2011 een officiële klacht had ingediend tegen deze twee afpersers, waarna zij werden gearresteerd en veroordeeld voor hun misdrijf, noch hoe de advocaat heet die uw man hiervoor had ingeschakeld (CGVS, p. 16-17).

Ook aangaande het onderzoek van de moord op uw man, dat geleid werd door de rechtbank van het Sverdlovskiy district, bleef u onaannemelijk vaag.

Zo wist u niet of er getuigen waren van de moord op uw man, noch waarom precies het onderzoek twee of drie maanden na zijn moord werd afgesloten.

Het is in dit verband uiterst opmerkelijk dat u verklaarde niet te hebben gecommuniceerd met, of te hebben geïnformeerd bij, diegenen die dit onderzoek leidden toen het onderzoek nog lopende was, en

dit terwijl u door de familieleden van de twee veroordeelde Kirgiezen telefonisch werd bedreigd (CGVS, p. 7-8).

Daarnaast verklaarde u dat u in het midden van november 2011 door leden van de autoriteiten op straat werd aangehouden en meegenomen naar een cel, waar u drie dagen werd vastgehouden en geslagen. Uw aanhouding bleek uiteindelijk een vergissing te zijn geweest, doch vermoedde u dat de familieleden van de twee veroordeelde afpersers, die uw man hadden vermoord en u nadien bedreigden, geld hadden betaald opdat u werd aangehouden.

U kon zich echter niet herinneren door wie u werd aangehouden, noch waar u drie dagen werd vastgehouden.

Zij ten slotte opgemerkt dat u verklaarde dat uw aanhouding een vergissing zou zijn geweest, daar men u verkeerdelijk had aanzien als een andere, misdadige persoon.

Uw verklaring dat de familieleden van de twee veroordeelde Kirgiezen waarschijnlijk geld hadden betaald aan de autoriteiten opdat u zou worden aangehouden, betreft louter een veronderstelling die u niet hard kon maken (CGVS, p. 18-21).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, en meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Bovendien kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben, hoewel deze redelijkerwijze van u konden verwacht worden.

Zo kunt u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de omstandigheden van het overlijden van uw man, wiens lichaam na zijn overlijden meteen naar het mortuarium werd overgebracht waar vervolgens een lijkshouwing plaatsvond, en u hebt een dergelijk attest ook niet opgevraagd (CGVS, p. 8, 15).

U legde wel de overlijdensakte voor van uw man, wiens overlijden dan ook niet betwist wordt, doch levert dit document geen sluitend bewijs van de omstandigheden van zijn overlijden.

Evenmin kon u enig begin van bewijs voorleggen van het onderzoek naar de moord op uw man, dat twee of drie maanden na zijn moord werd afgesloten (CGVS, p. 7-8).

Tevens kon u geen enkel bewijs aanbrengen van de klacht die uw man begin juli 2011 indiende tegen zijn twee afpersers, die naar aanleiding hiervan werden gearresteerd en veroordeeld, en waarna uw problemen met de familieleden van deze twee personen begonnen. Ook hiervan hebt u bovendien geen enkel document opgevraagd (CGVS, p. 15-16).

Ten slotte verklaarde u dat u zich begin oktober 2011 richtte tot de wijkagent en tevens een schriftelijke klacht indiende, omwille van de telefonische bedreigingen die uitgingen van de familieleden van de twee veroordeelde afpersers. Ook hiervan kon u echter geen begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 22).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de periode tussen het aanvangen van de problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland, en het tijdstip waarop u uw land hebt verlaten, opvallend lang is.

Zo verklaarde u dat uw man begin juli 2011 een klacht indiende tegen zijn twee afpersers, die vervolgens werden gearresteerd en veroordeeld. Omwille hiervan werd uw man door de familieleden van deze twee veroordeelde personen bedreigd en uiteindelijk door hen vermoord op 12 september 2011.

Van begin oktober 2011 tot aan uw vertrek op 7 april 2012, wel zes maanden later, werd u ten slotte eveneens regelmatig bedreigd door de personen die uw man zouden hebben vermoord, aan de hand van dreig telefoons (CGVS, p. 5-8, 11, 14-18). U verklaarde bovendien steeds bij u thuis te hebben verbleven in deze periode (CGVS, p. 20).

Toen u werd gevraagd waarom u niet eerder bent gevluht verklaarde u dat u na de dood van uw man nog voor uw kinderen moest zorgen (CGVS, p. 21).

Zij echter opgemerkt dat u verklaarde dat u uw dochters reeds in oktober 2011 liet ophalen door uw familieleden (CGVS, p. 9-10).

Dat u nog zes maanden hebt gewacht alvorens uw land, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, te verlaten, terwijl u onophoudelijk telefonisch bedreigd werd door de personen die uw man zouden hebben vermoord (CGVS, p.15), ondermijnt de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde reisroute van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u op 7 april 2012 vertrok uit Kirgizië en met de trein naar Moskou (Rusland) reisde waar u werd opgewacht door de tussenpersoon S.. Deze persoon bracht u met een minibus via Litouwen naar België, waar u aankwam op 13 april 2012 en diezelfde dag een asielaanvraag indiende. Onderweg van de Russische Federatie naar België was u niet in het bezit van geldige reisdocumenten en u werd onderweg zelf nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 4, 11-12, 14).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 14).

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het eveneens onwaarschijnlijk dat u geen idee had waarom S. uw internationaal paspoort van u had afgenomen (CGVS, p. 12), en dat er geen concrete afspraken werden gemaakt met deze tussenpersoon over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg (CGVS, p. 14).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgizisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het in Moskou door de tussenpersoon S. van u werd afgenomen (CGVS, p. 11-12), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België (u verklaarde een visum te hebben aangevraagd via de Duitse ambassade in Kirgizië (CGVS, p. 4, 12-13) en uit informatie blijkt dat uw visumaanvraag voor kort verblijf werd geweigerd door de Belgische ambassade in Moskou), het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde nooit een internationaal paspoort te hebben gehad en nooit een visum te hebben aangevraagd voor België (DVZ, verklaring, vraag 21), hoewel u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde wel een internationaal paspoort te hebben gehad en een visum te hebben aangevraagd, en uit de hierboven vermelde informatie blijkt dat u wel degelijk een visum hebt aangevraagd voor België. Toen u met uw eerdere verklaringen op DVZ werd geconfronteerd, ontkende u deze (CGVS, p. 11-12), wat de tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen enkel bevestigt.

Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Ten slotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting.

Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en uw huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw huwelijk, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande de opmerking van u en uw advocaat dat u zich op maandag 14 mei 2012 naar een dokter zou wenden, omdat u met stress te kampen heeft, waardoor u ook last heeft van een slecht geheugen (CGVS, p. 6, 23), moet worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal tot op heden geen enkel begin van bewijs of medisch attest heeft voorgelegd van uw doktersconsultatie waaruit zou blijken dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 juni 2012 een schending aan van artikel 1.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij vat aan met een theoretische uiteenzetting over de vrees voor vervolging, de gegrondheid ervan en de vervolgende partij.

Zij besluit dat de vrees voor haar leven en het leven van haar kinderen *“wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoekster”* en dat deze vrees *“wijst op een bewustzijn van het risico in Kirgizstan vermoord te worden”*.

Volgens verzoekster volstaat het dat zij (zie het verzoekschrift, p. 5) *“het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging”* en zijn haar verklaringen in dit opzicht *“coherent en voldoende wordt gesteun” (sic)*.

Verzoekster laat gelden dat *“uit een bloemlezing van het gehoorverslag”* blijkt dat zij *“constant poging genomen heeft teneinde bescherming bij de lokaal autoriteiten te bekomen” (sic)*; zij benadrukt dat ze klacht neerlegde, *“helaas zonder gevolgen”*.

Verzoekster voert een schending aan van de *“Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”*.

Zij is van mening dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 6) *“zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen”* en de bestreden beslissing *“niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen”*.

Volgens verzoekster verwijt de commissaris-generaal haar *“ten onrecht” (sic)* dat ze geen informatie heeft omtrent de twee Kirgiezen die haar man afpersten, over haar aanhouding en over de omstandigheden van het overlijden van haar man; zij stelt dat ze *“meer dan voldoende informatie gegeven heeft omtrent de twee Kirgiezen die haar man afpersten en de omstandigheden omtrent haar arrestatie en het overlijden van haar man” (sic)*.

Zij stelt nog dat de commissaris-generaal *“vruchteloos de verklaring van verzoekster omtrent haar reisroute van Kirgizië naar België”* betwijfelt.

Ze is verder van mening dat de commissaris-generaal *“zich tot algemene bewering beperkt en niet geslaagd heeft om de geloofwaardigheid van de asielaanvraag van verzoekster in het gedrang te brengen” (sic)*.

Verzoekster *“kan alleen maar vaststellen dat de beweringen van de bestreden beslissing te betreuren zijn en niet ernstig mogen genomen worden”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoekster voert wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat er in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan de moord van haar man door de Kirgiezen en laat gelden dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *“ruimer geïnterpreteerd”* moet worden.

Volgens verzoekster beperkt de commissaris-generaal zich *“tot een lichtzinnige overwegen van haar beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” (sic)* en heeft hij *“nagelaten onderzoek te doen of er een schending van zijn van artikel 48/4 §2 van de vreemdelingenwet”*.

Zij besluit dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 8) *“in gebrek”* is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming en tevens *“in gebrek”* is gebleven de weigering ervan afdoende te motiveren.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster op een niet aannemelijke wijze vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van haar asielrelaas:

“Zo wist u hoegenaamd niet wie de twee Kirgiezen zijn die uw man afpersten en naar aanleiding van een klacht van uw man tegen hun afpersing werden gearresteerd en veroordeeld, noch wie de familieleden van deze twee personen zijn die uw man omwille van hun veroordeling hebben vermoord en u nadien hebben bedreigd, en u hebt dit op geen enkele manier trachten te achterhalen (CGVS, p. 7, 15, 18). U wist evenmin wanneer deze twee Kirgiezen die uw man afpersten werden gearresteerd, door welke dienst zij werden gearresteerd, wanneer zij werden veroordeeld, tot welke straf zij precies werden veroordeeld, noch waar zij werden opgesloten. U hebt ook geenszins informatie trachten te achterhalen over de plaats en de duur van hun opsluiting ten gevolge van hun veroordeling (CGVS, p. 17-18). U wist net zo min waar uw man begin juli 2011 een officiële klacht had ingediend tegen deze twee afpersers, waarna zij werden gearresteerd en veroordeeld voor hun misdrijf, noch hoe de advocaat heet die uw man hiervoor had ingeschakeld (CGVS, p. 16-17). Ook aangaande het onderzoek van de moord op uw man, dat geleid werd door de rechtbank van het Sverdlovskiy district, bleef u onaannemelijk vaag. Zo wist u niet of er getuigen waren van de moord op uw man, noch waarom precies het onderzoek twee of drie maanden na zijn moord werd afgesloten. Het is in dit verband uiterst opmerkelijk dat u verklaarde niet te hebben gecommuniceerd met, of te hebben geïnformeerd bij, diegenen die dit onderzoek leidden toen het onderzoek nog lopende was, en dit terwijl u door de familieleden van de twee veroordeelde Kirgiezen telefonisch werd bedreigd (CGVS, p. 7-8)

Daarnaast verklaarde u dat u in het midden van november 2011 door leden van de autoriteiten op straat werd aangehouden en meegenomen naar een cel, waar u drie dagen werd vastgehouden en geslagen. Uw aanhouding bleek uiteindelijk een vergissing te zijn geweest, doch vermoedde u dat de

familieleden van de twee veroordeelde afpersers, die uw man hadden vermoord en u nadien bedreigden, geld hadden betaald opdat u werd aangehouden. U kon zich echter niet herinneren door wie u werd aangehouden, noch waar u drie dagen werd vastgehouden. Zij ten slotte opgemerkt dat u verklaarde dat uw aanhouding een vergissing zou zijn geweest, daar men u verkeerdelijk had aanzien als een andere, misdadige persoon.

Uw verklaring dat de familieleden van de twee veroordeelde Kirgiezen waarschijnlijk geld hadden betaald aan de autoriteiten opdat u zou worden aangehouden, betreft louter een veronderstelling die u niet hard kon maken (CGVS, p. 18-21)."

De loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoekster "meer dan voldoende informatie gegeven heeft omtrent de twee Kirgiezen die haar man afpersten en de omstandigheden omtrent haar arrestatie en het overlijden van haar man" (sic) kan bovenstaande omstandige motivering niet wijzigen; verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift immers geen enkele poging om de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen, noch verduidelijkt zij welke "voldoende informatie" (sic) zij zou hebben gegeven omtrent de twee Kirgiezen die haar man afpersten en de omstandigheden omtrent haar arrestatie en het overlijden van haar man.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

De Raad wijst er verder op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten; van een asielzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De verregaande onwetendheid van verzoekster en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal hechtte evenmin geloof aan de verklaring van verzoekster dat zij zonder persoonlijke paspoortcontrole te ondergaan, de EU is binnengekomen.

De Raad ziet niet in hoe verzoeksters blote bewering in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal "vruchteloos de verklaring van verzoekster omtrent haar reisroute van Kirgizië naar België" betwijfelt, de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen.

Uit informatie waar de commissaris-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoekster geen idee had waarom S. haar internationaal paspoort had afgenomen en dat er geen concrete afspraken werden gemaakt met deze tussenpersoon over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar Kirgizisch internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde dat het in Moskou door de tussenpersoon S. werd afgenomen, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit haar land vertrokken is of de EU is binnengekomen, verborgen te houden.

Bovendien neemt de Raad er nota van dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat zij nooit een internationaal paspoort heeft gehad en nooit een visum heeft aangevraagd voor België, terwijl zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde wel een internationaal paspoort te hebben gehad en een visum te hebben aangevraagd; uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt tevens dat zij wel degelijk een visum heeft aangevraagd voor België.

Verzoeksters onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over haar reisweg en -documenten, keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal was nog van oordeel dat verzoekster onvoldoende bewijzen kon voorleggen omtrent de problemen die zij verklaarde gekend te hebben, hoewel dit redelijkerwijze van haar kon verwacht worden, alsook dat de periode tussen het begin van de problemen die de aanleiding vormden

van haar vlucht uit haar herkomstland en het tijdstip waarop zij haar land verlaten heeft, opvallend lang is.

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift niet in op deze vaststellingen en de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing blijft dan ook overeind.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan de Raad verzoekster niet volgen waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal "*zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen*" en de bestreden beslissing "*niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen*", noch dat de commissaris-generaal "*zich tot algemene bewering beperkt en niet geslaagd heeft om de geloofwaardigheid van de asielaanvraag van verzoekster in het gedrang te brengen*".

De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster "*constant poging genomen heeft teneinde bescherming bij de lokaal autoriteiten te bekomen*" (sic) en dat ze klacht neerlegde, "*helaas zonder gevolgen*", maakt geen dienstig verweer uit.

Het louter herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij in gebreke blijft.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat geenszins volstaat om de vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gelden dat er in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan de moord van haar man door de Kirgiezen en voert aan dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet "*ruimer geïnterpreteerd*" moet worden. Zij is van oordeel dat de commissaris-generaal "*in gebrek*" is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming en tevens "*in gebrek*" is gebleven de weigering ervan afdoende te motiveren.

Gezien verzoekster zich voor haar verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van haar asielrelaas, houdt verzoeksters verweer geen steek.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 9 mei 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, en bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE